

Romano „Aušvico lopšinė“ autorius

MARIO ESCOBAR

Tarptautinis
bestseleris

BIBLIOTEKININKĖ IŠ SEN MALO

Tyros širdys spindi net tamsiausią
istorijos akimirką

TYTO ALBA

MARIO ESCOBAR

BIBLIOTEKININKĖ
IŠ SEN MALO

ROMANAS

Iš ispanų kalbos vertė
Dovilė Kuzminskaitė

VILNIUS 2022

Mario ESCOBAR
LA BIBLIOTECARIA
DE SAINT-MALO
HarperCollins*Español*,
New York, 2020

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Copyright © 2020 by Mario Escobar
© Stephen Mulcahey / *Trevillion Images*, viršelio nuotrauka
© Dovilė Kuzminskaitė, vertimas į lietuvių kalbą, 2022
© „Ityto alba“, 2022

ISBN 978-609-466-642-1

„– O jūs, Taru, galėtumėt mirti dėl meilės?
– Nežinau, šiuo metu turbūt ne.
– Še tai tau! O mirti dėl idėjos galėtumėt, tai plika akim matyti.
Aš pakankamai prisižiūrėjau į žmones, mirštančius dėl idėjos.
Heroizmu netikiu, žinau, kad tai lengva, ir supratau,
jog tai buvo žudymas. Gyventi ir mirti dėl to, ką myli –
tik tai mane domina.“*

ALBERT CAMUS, „MARAS“

„Daugumai žmonių karas reiškia vienvėsių pabaigą.
Man jis reiškia nesibaigiančią vienvėsių.“

ALBERT CAMUS (1913–1960),
prancūzų rašytojas

„Pirmoji karo auka yra tiesa.“

HIRAM WARREN JOHNSON (1866–1945),
amerikiečių politikas

* A. Camus, „Maras“, iš prancūzų kalbos vertė R. Jankevičiūtė, Vilnius: Baltos lankos, 2006, p. 153.

PRATARMĖ

„Bibliotekinė iš Sen Malo“ pasakoja apie meilę, kerštą, sąmoningumą, kaltę ir praeitį, kuri mus įtraukia ir nulemia mūsų gyvenimą.

Šio romano idėja gimė per vieną mano apsilankymą Sen Malo 2018 metų rugsėjį. Kone visiškai atstatytas miestas išsyk mane patraukė. Įspūdingos jo gynybinės sienos, platūs cinamono spalvos smėlio paplūdimiai, šviesių akmenų tvirtovės ir nedidelį pusiasalį plakanti bangomūša, kuri, regis, stengiasi gražinti išdidžias miesto sienas vandenynui, paliko man neišdildomą įspūdį. Mums vaikstant ant senamiestį supančios gynybinės sienos, tariau savo žmonai Elizabetei: „Privalau apie šią vietą parašyti romaną.“

Ankstesnių mano kūrinių dėmesio centre buvo siaubingos Holokausto pasekmės, bet šįsyk norėjau papasakoti apie paprastų žmonių kančias vokiečių okupuotoje Prancūzijoje, o labiausiai – atskleisti, kokį baisų kultūros, o ypač – knygų, persekiojimą lėmė šios aplinkybės.

Būtent ten, prie grafienės Anos rūmų, prisiminiau jaudinančius išgyvenimus, apie kuriuos prieš metus Ispanijoje, Saragosos mieste, man papasakojo viena skaitytoja. Jauna

moteris glaustai nusakė neįtikimą savo meilės, skausmo ir ligos istoriją. Tokioms dviem temoms susijungus, gimė šis tikrais įvykiais paremtas romanas.

1940 metų birželio 22 dieną, po prancūzų kapituliacijos naciai okupavo Sen Malo ir pavertė jį žymiojo Atlanto forto bastionu, iš kurio kontroliavo prancūzų Bretanės šiaurę. Iš senos korsarų ir bebaimių vyrų giminės kilę gyventojai bandė pasyviai priešintis okupantams, bet kariuomenės vadas Andrėjus fon Aulockas, kuriam buvo pavesta vadovauti Sen Malo, buvo nepalenkiamas ir užgniaužė net menkiausius bandymus pasipriešinti. Šis vokietis karininkas įsakė apvalyti dalį miesto bibliotekų ir knygynų ir, vadovaujantis žymiuoju Oto sąrašu, atsikratyti maištingų tekstų.

„Bibliotekininkė iš Sen Malo“ pasakoja Žoslenos ir Antuano Ferekų istoriją, kalba apie meilės ir literatūros kupiną gyvenimą. Tyros širdys spindi net ir tamsiausių istorijos akimirka.

MARIO ESCOBAR
Madridas, 2019 m. spalio

ĮŽANGA

Gerbiamasis Marseli Zolia,

laikas negailestingas. Jis pakimba virš mūsų ir, tarsi norėdamas pažeminti, priverčia nugaras sulinkti, ap-sunkina žingsnius, kol šie tampa neužtikrinti ir baugš-tūs. Gyvenimą pradėdame bėgte, bet, praslinkus kiek laiko, vos begalime paeiti į ką nors nesiramščiuodami. Vėliau, kai mus jau būna apleidę sveikata ir grožis, laikas pamažu atima tai, kas brangiausia ir svarbiau-sia – mylimus žmones. Pirmiausia – senelius ir tėvus, paskui – draugus ir galiausiai, jei mums pavyksta gana ilgai mulkinti laiką, – mūsų pačių vaikus.

Niekas nesugeba nugalėti dievo Chrono. Nėra nu-galėjusiųjų laiką. Augdami pamažu netenkame gyve-nimo, kol galiausiai mirties diena viską iš mūsų atima. Mūsų egzistencijos pagrindu tampa įsitikinimas, kad ką nors būtina prarasime. Senatvė nėra metų tėkmė, veikiau tai visko, ką mylime, sunaikinimas. Štai ką matau jūsų tekstuose – gebėjimą sulaikyti neišvengia-mą laiko tėkmę. Dėl tos pačios priežasties myliu litera-tūrą – ji nepavaldi Chronui. Platono, Aristotelio, Se-

nekos, Balzako, Tolstojaus ir visų kitų pasaulio mums dovanotų rašytojų žodžiai, tik jie, gebėjo sutramdyti tą viską praryjančią ir dulkėmis paverčiančią pabaisą.

Aš aistringa jūsų knygų gerbėja. Šiame gyvenime tikrai myliu tik tris dalykus: savo brangų vyrą Antuaną, gražų Sen Malo miestą ir senąją biblioteką, kuriai vadovauju. Dezijo viešbutį, kuriame įsikūrusi biblioteka, 1628 metais netrukus po vestuvių pastatė Žanas Gravas, ponas de Lonè, ir jo žmona Bernardina Ser. Jame gimė Nansi didvyris André Dezijas, o dabar ten saugomos seniausios ir vertingiausios Sen Malo knygos. Galbūt suksite galvą, kodėl jums visa tai pasakoju – kas aš tokia, kažkokia nedaug pasaulio mačiusi provincijos bibliotekininkė, kurios vienintelė karalystė – šis senas viešasis pastatas. Aš taip pat svarsčiau. Galbūt rašau jums todėl, kad įsimylėjau jūsų romaną „Maras“, tą klaikų, bet paprastą miesto sunaikinimo aprašymą. Taip, pone Zolia, verkiau skaitydama apie jūsų veikėjų nelaimės ir apie baisią pagrindinės veikėjos Gabrielės ligą, o dabar išgyvenu savąją ir drauge visos Prancūzijos.

Gali būti, kad jūs nepatikėsite tuo, ką ketinu jums papasakoti, arba (tai mane labiausiai nuliūdintų) visa tai jums pasirodys nereikšminga. Taip aš elgiuosi ne todėl, kad norėčiau, jog parašytumėte knygą apie mano meilės istoriją ir gniuždančią vokiečių okupaciją Prancūzijoje – veikiau trokštu, kad vieną dieną sveiką protą atgavę žmonės suvoktų, jog vienintelis būdas išsivaduoti iš barbariškumo yra meilė. Mylėti

knygas, žmones ir, nors pagalvosite, kad aš pamišusi, – mylėti savo priešus. Neabejoju, kad meilė yra pats revoliucingiausias veiksmas – būtent todėl jis labiausiai persekiojamas ir baudžiamas. Mano atmintyje vis ataidi jaudinantys Šventojo Augustino žodžiai: „Mylėk ir daryk, ką nori.“

Mano vargai prasidėjo tą pačią dieną kaip ir mano laimė. Mums, žmonėms, visad sunku susitaikyti su nelaimėmis, tarsi jos priklausytų tik nepažįstamiesiems, o mūsų niekad negalėtų paliesti jų baisus švytėjimas. Tą pačią dieną, kai vokiečiai puolė Lenkiją, vesdami pasaulį į negailestingą karą, mudu su Antuanu situokėme Šv. Vincento katedroje gražiajame Sen Malo mieste. Ši istorija – mūsų.

Žoslėna Ferek

Pirma dalis

VIENA VASAROS DIENA

POVESTUVINĖ KELIONĖ

Sen Malo, 1939 m. rugsėjo 1 d.

Prie altoriaus mane nuvedė mūsų geras draugas žymiausias Bretanės knyginkas Deni Vilnevas. Prieš dvejus metus mudu su Antuanu susipažinome jo knygyne. Varčiau pirmąjį „Vargdienių“ leidimą, kai dailus jaunuolis man už nugaros suklopo ir ištisa knygų rietuvė kriokliu nugarmėjo ant nutrintų medinių grindų. Iš pradžių šyptelėjau, bet, pamačiusi jo sumišimą, pasilenkiau padėti. Jaunuolis žvilgtelėjo ir mūsų akys susitiko vos per kelis centimetrus vienos nuo kitų. Ryškus jo akių mėlis man priminė turkio spalvos vandenį, saulėtomis dienomis skalaujančius miesto paplūdimius. Jau kelis mėnesius gyvenau Sen Malo – prieš tai mokiausi vienuolių mokykloje Bordo, o vėliau – Rene universitete baigiau filologijos studijas. Beveik dešimtmetį nebuvau mūsų miestelyje (po to, kai automobilio avarijoje žuvo mano tėvai, niekas manęs nebesiejo su Sen Malo), bet vienas mano mokytojų Rene užsiminė, kad atsilaisvino bibliotekininko padėjėjo vieta ir, nedėdama per daug vilčių, nusprendžiau į ją pretenduoti.

Einant ilgu praėjimu tarp katedros suolų mano akys neišvengiamai apsiblausė. Antuano šeima sėdėjo pirmose eilėse, o aš buvau viena visame pasaulyje, bet, vos išvydus mylimojo veidą, liūdesys išgaravo. Jo tamsiai rusvi garbanoti plaukai krito ant kaktos, veido bruožai buvo švelnūs, o plonas lūpas puošė plati svaiginanti šypsena.

Ceremonija išpūdingoje katedros koplyčioje buvo paprasta ir kukli. Vyskupas sutuokė mus pernelyg nedelsdamas. Buvo penktadienio vakaras, mūsų traukinys į Paryžių turėjo išvažiuoti po keleto valandų, nespėję į jį laiku prarastume rezervaciją miegamajame vagone, o kitą dieną – viešbutyje „Ritz“. Mano, bibliotekininkės, alga buvo nedidelė, lygiai kaip ir mano jaunikio – policijos seržanto.

Eidama durų link mėginau atsisveikinti su svečiais, o Deni tuo metu nuėjo atvaryti automobilio, kuriuo turėjo mus pavėžėti iki stoties.

Skubiai nusileidome laipteliais ir, vos tik mums žengus ant šaligatvio, juodi debesys, nuo pat ryto grasinę audra, prapliupo tokia tankia ir nepertraukiama vandens užuolaida, kad, sėsdami į kabrioletą, jau buvome permirkę iki siūlo galo. Mūsų bičiulis nubėgo uždengti stogo, vėl sėdo į seną reną. Akmenuotomis gatvėmis dardėjome iš sienomis apjuosto miesto, palikome uostą ir visu greičiu nuvažiavome stoties link.

Sustojęs prie įėjimo Deni iškrovė mūsų lagaminus. Kad nesušlapčiau ant grindinio susidariusiose milžiniškose balose, Antuanas paėmė mane ant rankų ir mudu peržengėme stoties slenkstį, tarsi jis vestų į vedybų guolį. Kaip vaikiai nubėgome į peroną. Traukinys šnypstė ir spjaudėsi garų

debesimis, o keleiviai dėsė atsisveikinti, tarsi bijotų niekada negrižti. Praėjus vasarai, Sen Malo likdavo kiek vienišas ir liūdnas. Atslinkus rudeniui tūkstančiai vasarotojų, kurie šil-tomis dienomis mėgėdavosi paplūdimiais ir grožėdavosi miestu tvirtove, kasmet pradingdavo.

– Kaip aš jums pavydžiu! Paryžius – gražiausias Europos miestas!

– Neperdėk, Deni, juk pats žinai, kad mes ten važiuojam ne pasivaikščioti palei Seną, Eliziejaus Laukuose ar aplankyti gražiąją Dievo Motinos katedrą.

– Graikų pasaulyje Eliziejaus Laukai yra dorų sielų vie-ta, – padėjęs mums įkelti į vagoną lagaminus paaiškino Deni. Jis visad švaistydavosi tokiais intelektualiais komentarais, tarsi gyvenimas ir literatūra būtų tokie pat neatskiriami kaip horizonte susiliejančios dangus ir vandenynas.

– Važiuok su mumis, – pakviečiau.

– Čia jūsų povestuvinė kelionė. Šviesos miestas gali pa-laukti.

Apkabinome bičiulį ir, vos jam grįžus ant šaligatvio, traukinys lėtai pajudėjo iš vietos. Įsitvėrę turėklo tol mojome Deni pirštinetomis rankomis, kol jis virto nedidele dėmele horizonte.

Vos traukiniui išvažiavus iš stoties, šalti stambūs lašai ir vėl sušlapino mums veidus. Pažvelgėme vienas kitam į akis kaip tą pirmą kartą bibliotekoje ir šypsodamiesi nuėjome į savo vagoną. Tai buvo miegamasis vagonas, bet prieš eida-mi gulti nusprendėme pirmiausia pavakarieniauti ir pakelti taurę šampano. Juk vestuvės kaip reikiant būna tik tada, kai susidaužia dvi putojančio vyno taurės.

Atsisėdome prie vienintelio laisvo staliuko. Šalia mūsų sėdėjęs pagyvenęs kariškis nusišypsojo, pamatęs mane, vilkinčią nuotakos suknelę, nors ji buvo tokia subtili, kad atrodė kaip paprasta vakarinė suknelė iš kaulo baltumo šilko.

- Labas vakaras, – pasisveikinome su senuoju karininku.
- Gyvenimas tęsiasi, – tarė jis.

Antuanas nustebeš suraukė antakius, tarsi nesuprastų to komentaro esmės.

- Apie ką jūs kalbate?
- Negirdėjote naujienų?

Likome sėdėti prie savo staliuko, bet norėjome girdėti karininką, todėl, laukdami padavėjo, atsigręžėme jo pusėn.

– Ne, mažiau nei prieš valandą susituokėme ir atvažiavome tiesiai į traukinį, – paaiškinau, vis dar nesuprasdama, kas vyksta.

– Vokietija ką tik įsiveržė į Lenkiją – regis, pasienyje įvyko susirėmimas. Jeigu vokiečiai neatsitrauks, Didžioji Britanija ir mūsų šalis paskelbs jiems karą, o tai reikštų naują konfliktą.

Taip susijaudinau, kad Antuanas apglėbė mane rankomis ir pabučiavo į skruostą.

– Respublikos prezidentas ir Didžiosios Britanijos premjeras davė Hitleriui tris dienas sudėti ginklams, bet tas austras puskarininkis nepasiduos. Per tokį trumpą laiką jis prijungė Sarį, Austriją, Čekijos Respubliką... Jau nesustos.

– Na jau, juk po Didžiojo karo visi pasimokė ir niekas nenori naujo konflikto, – paprieštaravo Antuanas, o kariškis patraukė pečiais.

- Jūs nekovojoje tame kare, ten buvo tikra mėsmalė. Mes

galiausiai laimėjome, bet pergalės kaina buvo milžiniška – praradome ištisą kartą. Dabar reikalai pasikeitė ir kilęs karas būtų daug sudėtingesnis. Aš – kariškis, bet užtikrinu jus, kad labiausiai nekenčiu kovoti. Man labai gaila jaunimo, nes mes, seniai, visad sukeliame karus, o mirti tenka jiems.

Prie mūsų staliuko priėjęs padavėjas parekomendavo, ką užsisakyti vakarienei, ir atnešė butelį šampano. Senojo kariško pranašystės atėmė iš mūsų linksmumą. Vos paragavome maisto, o šampano išgėrėme net nesusidaužę, kad kuo greičiau nuplautume gerklę džiovinančią baimę.

Po valandos savo kupė tylėdami nusirengėme. Traukiniui visu greičiu lekiant Paryžiaus link, pro langą sruvo mėnulio šviesa. Pasibučiavome ir švelnios Antuano rankos privertė mane pasijusti gyvesne nei kada nors iki tol.

– Tave pašauks į kariuomenę, visus kvies.

– Dabar apie tai negalvokime. Mes ką tik susituokėme ir važiuojame į Paryžių – mums priklauso tik dabartis, – tarė Antuanas, stengdamasis bučiniiais išsklaidyti mano baimę.

Tada dar nežinojome, kad virš mūsų tvenkėsi tamsos metai. Keisčiausia buvo tai, kad viskas atrodė lygiai taip pat kaip prieš keletą valandų – lietaus lašų barbenimas į vagono stogą, ritmiškas metalinių ratų dundėjimas bėgiais, už lango besikeičiantys laukai ir miškai, kur, regis, viską gaubė tamsa.

Kitą rytą traukinys atvažiavo į Paryžių. Miegojome ilgai, papusryčiavome vaisių ir pro langą stebėjome milžiniškus miškus, sraunias upes ir miestelius, kurie, mums artėjant prie

Paryžiaus, vis didėjo. Vėliau kirtome priemiesčius, pilkus ir purvinius darbininkų rajonus, netrukus – gėlių ir sodų apsuptus turtingųjų rajonus, kol galiausiai mums prieš akis atsivėrė didžioji „Žmogiškosios komedijos“* scena. Tokia buvo jos paskirtis, todėl buvo pastatytas gražusis meilės miestas.

Nešikas padėjo mums nugabenti lagaminus iki seno sukiužusio taksi, o po keleto minučių jau žengėme pro žymiojo „Ritz“ viešbučio duris. Didingas jo paradinis įėjimas priminė rūmus – nepriekaištingos baltos stoginės, durininkai su livrėjomis ir cilindrais, mažieji pasiuntinukai, auksiniuose vežimėliuose stumiantys provincijos kilmingųjų ir turtinųjų, atvažiuusių į miestą pasimėgauti didžiuoju gyvenimo nuotykiu, lagaminus.

Žengėme mėlynai siuvinėtais kilimais, aksominės užuolaidos atrodė švelnios tarsi debesys, blizgėjo auksiniai kutai. Administratorius skyrė mums nedidelį kambarį trečiame aukšte. Pasiuntinukui atidarius duris Antuanas vėl paėmė mane ant rankų ir kuo atsargiausiai paguldė ant lovos.

– Čia labai gražu, – tariau jam, kai likome vieni. – Manai, galime sau tai leisti?

– Ne, mieloji, bet tuokiamės tik kartą. Šiandien mes sveiki ir gyvi, o visa kita nesvarbu.

Pasimylėjome panirę į baltą austų paklodžių vandenyną, nusiprausėme ir persirengėme. Norėjome spėti apžiūrėti Paryžiaus bukinistų kioskus iki jiems užsidarant. Tie paupio knygnai rikiavosi palei Seną jau nuo XVI amžiaus – maži

* H. de Balsaco romanų ciklas, pasakojantis apie Prancūzijos visuomenę XIX a. pradžioje (*vert. past.*).

knygų kioskeliai pergyveno bažnytinę cenzūrą, religinius karus, Prancūzijos revoliuciją, Napoleono imperiją ir Didįjį karą.

Vakaras buvo vėsus, o mums nuėjus prie upės kai kurie mediniai kioskeliai jau buvo uždaryti, bet, nepaisant to, gavome pavartyti gausybę knygų ir nusipirkome kelis Fransua Vilono, Šarlio Pero ir Žorž Sand kūrinius. Paskui nuėjome į gretimą lauko terasą – staiga nušvito saulė ir mes, vartydami nusipirktus tomus, stebėjome praeivius.

– Dieve, kaip gerai jie išsilaikė!

– Čia numirėlių knygos, – paerzino mane Antuanas.

– Knygos neturi šeimininkų, jos – laisvos ir priklauso mums tik trumpą laiko tarpsnį. Pažiūrėk į šią, įrašyti 1874 metai ir moters vardas. Dabar ją turiu aš, bet gali būti, kad po šimto metų ją skaitys kas nors kitas. Atversta knyga kaskart atgyja iš naujo, jos veikėjai pakirsta iš miego ir vėl pradeda veikti.

– Visad „Žmogiškoji komedija“, nesuprantu, kodėl tau taip patinka Balzakas, juk jis – apgavikas, miglos pūtikas.

– O ar kiti rašytojai ne tokie pat? – suraukiau antakius. Man nepatiko, kaip Antuanas ir kritikų bendruomenė klasifikuoja literatūrą, skirstydami kūrinius į pirmarūšius ir antrarūšius.

– Apgavikai ar miglos pūtikai?

– Abu drauge.

– Gyvenimas yra apgaulė, mieloji. Gimstame, manome esą amžini, bet galiausiai pradingstame amžiams...

Staiga mano veidas apsiniaukė. Nemėgau kalbėti apie mirtį. Antuanui tai tebuvo abstrakti mintis, o man – liūd-

nas priminimas apie velionius tėvus. Pajutau krūtinėje stiprų skausmą – jau kelias savaites kosėjau, kartais trūkdavo oro.

– Kaip jautiesi? – paklausė Antuanas, matydamas, kad nesiliauju krenkšti. Jis ištiesė man savo nepriekaištingai baltą nosinę ir aš vėl užsikosėjau. Vos per akimirką medžiaga nusidažė raudonai. Paslėpiau nosinę, kol jis nepamatė – nenorėjau, kad jaudintųsi. Tuomet supratau, kad mirtis ir ligos persekioja mus nuo pat gimimo. Kad nuo jų paspruktume, turime bėgti kiek įkabindami, o knygos yra vienintelė priebėga, galinti suteikti paguodos mano sielai.

*Mano knygos sparčiai degė. Visos tos žinios,
dešimčių kartų atmintis kilo į žydrą rugsėjo dangų,
o pasaulis ir toliau kraustėsi iš proto, atsidurdamas
prie visiško sunaikinimo ribos.*

MARIO ESCOBAR (Marijus Eskobaras, g. 1971) – žymus ispanų rašytojas, diplomuotas istorikas, daugiau kaip dvidešimties istorinių knygų autorius. Lietuvių kalba 2021 m. pasirodė garsiausias jo romanas „Aušvico lopšinė“. Naujoji autoriaus knyga „Bibliotekinė iš Sen Malo“ nukelia skaitytojus į svarbų Vakarų Prancūzijos jūrų uostą, smarkiai sugriautą Antrojo pasaulinio karo pabaigoje per Sąjungininkų išsilapinimo Normandijoje operaciją.

1939 m. rugsėjo 1 d., kai Vokietijos pajėgos įsiveržia į Lenkiją, Sen Malo bažnyčioje Žoslena ir Antuanas Ferekai sumaino žiedus. „Mano vargai prasidėjo tą pačią dieną kaip ir mano laimė“, – tokiais žodžiais baigiamas pirmasis Žoslenos laiškas paryžiečiui rašytojui. Prancūziją pasiekęs karas nutraukia Ferekų vedybinio gyvenimo idilę. Antuanas išsiunčiamas į kovos lauką, Žoslenos bute apgyvendinamas esesininkas, o bibliotekoje ima sukiotis vokiečių karininkai su nepageidaujamų knygų sąrašais.

Slapčia į Paryžių gabenami Žoslenos Ferek laišakai atskleidžia jautrią istoriją apie moterį, karo suirutėje netikėtai aptikusią savo gyvenimo misiją. Sen Malo bibliotekos lentynose saugoma miesto atmintis, kurią norima sunaikinti. Bet moteris pasiryžusi užkirsti tam kelią.

„M. Escobaras rašo istorijas, kurios paliečia širdį.“

Millenium Magazine

ISBN 978-609-466-642-1

TYTOALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt